De klauwen van de adelaar

Eerste druk © 2016 Peter Keijsers
ISBN: 978-94-631-8929-3

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

PETER KEIJSERS

DE KLAUWEN VAN DE ADELAAR

Alle namen in dit boek zijn aangepast om tenminste enige vorm van privacy van de betreffende personen te garanderen. Daarnaast zijn de hoofdrollen enigszins aangepast in karakter, ten eerste ten dienste van het verhaal en ten tweede wederom vanwege redenen om tenminste enige vorm van privacy te waarborgen.

1.

Met pijn in mijn hart begin ik met het vertellen van dit verhaal. Het voelt alsof het meerdere malen met zwaarden is doorregen, uit mijn lijf gerukt en omgedraaid weer is teruggezet. Onwillekeurig moet ik denken aan dat lied van *De Dijk*, "bloedend hart". Het voelt zwaar aan, met steken als ik terugdenk aan dat verschrikkelijke moment dat mij tot in het diepste van mijn ziel heeft verscheurd. Dit is het verhaal van een liefde, ontstaan in het paradijs en kapotgetrapt en uitgespuugd in een ogenschijnlijk warmbloedig land dat voor mij een hel werd. Ik heb lang nagedacht of ik dit verhaal überhaupt wel zou schrijven, zo'n pijn doet het als ik eraan terugdenk. Maar ik zou mezelf als schrijver verloochenen als ik u dit zou onthouden. Dit is het derde en laatste deel in een serie over mijn leven met Natasha. Het is een verhaal over liefde, verlating, afscheid, wraak, rampspoed en pijn.
Op het moment dat ik aan dit verhaal begin, vlak na de definitieve breuk, hoop ik nog steeds dat ik wakker word uit een boze droom en zij gewoon naast me ligt te slapen. Hoe had dit ooit kunnen gebeuren? Ik weet het antwoord zelf niet. Maar één ding staat vast: ondanks alles wat er gebeurd is, kan ik me niet losweken van de gedachte aan haar, houd ik nog steeds van haar met heel mijn hart en ziel, en pijnig ik mezelf nog elke dag daardoor.

Zij had de relatie verbroken, want zij voorzag dat het nooit meer goed zou komen. Intussen weet ik dat zij ontzettend moe werd van mijn constante vragen om te praten, wat zij al maanden niet meer deed. Elke gezonde relatie valt of staat bij goede communicatie, en tussen haar en mij was al maanden de communicatie een eenrichtingsverkeer; mijn continue gevraag aan haar om me te vertellen wat er aan de hand was. Ik kon wel aan haar gezicht zien dat er iets speelde, maar ik kon nog steeds niet haar gedachten lezen. Toen zij me vertelde dat ze niet langer met mij verder wou, kon ik niet geloven wat ik hoorde. Het klonk kil uit haar mond, alsof zij me een boodschap doorgaf van een

gemiste telefoonoproep. Ik had haar wel zeker vijf minuten lang als een geslagen hond zitten aanstaren, daar op de matras in de andere slaapkamer. Zij had de afgelopen nachten al apart geslapen; iets dat ik niet echt vreemd vond, aangezien ik haar herhaaldelijk had verteld dat ik het niet erg zou vinden als zij – vanwege haar rug – op die andere matras zou slapen. Van de matras in de hoofdslaapkamer kreeg zij regelmatig rugpijn, en ik had haar daarom verteld het niet erg te vinden als zij apart zou slapen. Haar gezondheid was belangrijker voor mij dan haar 's nachts naast me hebben liggen. Nooit had zij dat gewild; altijd wou zij perse naast mij liggen om zo dicht mogelijk bij me te kunnen zijn. Maar de afgelopen paar nachten was zij dan toch eindelijk op die matras in de andere slaapkamer gaan liggen. Daar lagen we dan allebei, terwijl zij me droog en kil een felle steek in mijn brekende hart gaf.
"Ik wil deze relatie niet meer," kwamen de woorden kil en resoluut uit haar mond.
Mijn mond viel open van verbazing. Terwijl zij met haar rug tegen de muur zat, lag ik onderuit op dezelfde matras. Ik wist me geen houding te geven. Wat was er zojuist gebeurd? Ik wist het echt niet. Maakte zij een geintje? Nee dat was het niet.
"Het is voorbij," herhaalde zij haar besluit.
Dat was het dan. Zonder mij ook maar enige uitleg te geven waarom, had zij een punt gezet achter de relatie. Het duurde een paar minuten voordat haar woorden tot mij doordrongen. Perplex zat ik daar op die matras in de andere kamer, waar zij sinds een paar nachten sliep. Ik wist niet wat mij overkwam. Hoe kon zij zo kil en weloverwogen die woorden tegen mij zeggen? We hadden juist een paar dagen eerder besloten om de relatie nieuw leven in te blazen. Ik zou wat geduldiger met haar zijn, en zij zou sneller haar mond open doen als zij ergens mee zat. Mijn wereld was compleet ineengestort.

Ik wist intussen dat het probleem voornamelijk op seksueel gebied lag, want dat had zij me eerder al laten weten. Eerlijkheid gebiedt mij om te vertellen, dat ik maandenlang geen gevoel had

gehad in mijn rechtervoet vanaf de enkel. Om die reden was met haar vrijen voor mij geen prettige gebeurtenis. Natuurlijk had zij ook haar behoeften, zoveel was duidelijk. Zij was Mexicaanse, en had dus veel temperament wat voornamelijk tot uiting kwam tijdens ons liefdesspel. Maar dat liefdesspel was tot een halt gekomen toen ik eerst geen gevoel had in mijn rechtervoet, en later in mijn linkervoet. Al die tijd moest zij zichzelf helpen middels zelfbevrediging. Vaak deed ze dat als zij dacht dat ik al sliep, maar soms was ik nog klaarwakker. Dat was dan omdat ik kwaad naar bed was gegaan na onze zoveelste ruzie, die er vaak om ging dat zij haar mond niet opendeed. Wat ik ook probeerde, en hoeveel geduld ik ook toonde, zij kon het blijkbaar niet over haar lippen krijgen wat haar dwarszat, terwijl ik wel aan haar gezicht kon zien dat zij ergens mee zat. Ik kon nu eenmaal geen gedachten lezen, dus het enige dat ik kon doen was haar herhaaldelijk vragen wat er aan de hand was, waarop zij stoïcijns voor zich uit bleef kijken. Ik had haar zelfs een keer gezegd, na mijn zoveelste vraag wat er in haar hoofd omging, dat – als zij haar mond niet open zou doen – ik terug zou gaan naar Nederland. Zelfs die opmerking had niet gebaat. Sterker nog, het had alleen haar volharding in stilzwijgen aangewakkerd.

Voor haar was ik degene die de relatie had ondermijnd. Zoveel was mij intussen duidelijk geworden. Ik was degene die haar tot praten had gedwongen vanwege mijn opmerking over terugkeren naar Nederland. Ik was degene die haar voor lief had genomen. En ik was degene die haar het gevoel had gegeven dat zij lelijk, naïef, dom en onwetend was. Om met die vermeende domheid te beginnen: als ik dat werkelijk dacht, dan zou ik nooit van mijn leven een relatie met haar zijn begonnen. Tenslotte houd ik wel van een goed gesprek, en een dom iemand kan nog wel een redelijk onderhoudend gesprek houden maar ik zou dan echte diepgang in het gesprek missen. Lelijk was zij evenmin, althans niet in mijn ogen. Was ik niet zes jaar eerder verliefd geworden op de foto die zij op haar profielpagina had staan? En was ik niet ingegaan op haar uitnodiging destijds om haar te komen

bezoeken? Ik was naar de andere kant van de wereld gereisd om haar te zien! Over haar onwetendheid: dat was een ander verhaal. Gezien haar opvoeding wist zij over bepaalde dingen inderdaad weinig toen ik haar aanvankelijk leerde kennen. Maar in de tussenliggende jaren had zij over veel onderwerpen behoorlijk wat opgestoken. Onwetend was zij daarom intussen ook al niet meer. Naïef dan? Tja, dat was in sommige opzichten inderdaad nog steeds op haar van toepassing. Zeker, het leven heeft haar vele lessen gegeven om te leren. En een deel van die lessen heeft zij uitstekend tot zich genomen en geleerd. Maar dat neemt niet weg dat zij soms nog steeds behoorlijke blunders kon maken die eigenlijk allang niet meer nodig waren.
Zij was ervan overtuigd dat alles wat mis was gegaan in onze relatie mijn schuld was. En ja, een aantal dingen valt mij zeker te verwijten. Dat ik niet beter had nagedacht welk een impact mijn komst naar Mexico zou hebben op onze relatie. Dat ik niet altijd even geduldig met haar was. Dat ik er heilig van overtuigd was dat wij altijd bij elkaar zouden blijven – over naïef gesproken! Maar om mij nou de schuld van het gebrek aan seks in de schoenen te schuiven – en daarmee de fundamenten van de relatie onderuit te hebben gehaald – dat ging mij toch echt een paar stappen te ver. Was het mij aan te rekenen dat mijn voeten gevoelloos werden? Misschien wel, maar de oorzaak van die gevoelloosheid werd nooit onderzocht. Aangezien we nauwelijks genoeg geld hadden voor boodschappen, en alles in Mexico geld kostte – ook een bezoek aan een huisarts –, besloot ik om af te wachten totdat het gevoel in mijn voeten zou terugkomen. Dat het veel langer duurde dan verwacht, daar had ik geen rekening mee gehouden.

2.

De dag nadat Natasha de relatie had verbroken had ik, na nog een hele nacht lang praten – jawel, praten – met haar, de conclusie getrokken dat de situatie niet meer te lijmen viel. Dat had zij mij nogmaals in duidelijke taal verteld. Daarom besloot ik mijn zus het droeve nieuws te vertellen. Het was de week voor carnaval, en mijn hele familie woonde in het zuiden van Nederland waar carnaval uitbundig gevierd werd. Ik pakte de laptop bij de hand, ging er goed voor zitten, en belde haar op via skype. Het tijdsverschil tussen Mexico en Nederland is zeven uur, en ik wou rond de middag – Mexicaanse tijd – bellen zodat het in Nederland niet te laat was om nog te bellen. Hoewel ik skype gebruikte, moest ik toch naar het telefoonnummer bellen aangezien mijn zus niets met skype deed. Haar man nam op, en ik vroeg of ik mijn zus mocht spreken. Nadat zij zich aan de telefoon had gemeld, vroeg ik haar of hun kinderen niet in de buurt waren, aangezien ik niet wilde dat hun kinderen op dat moment zelf al iets zouden meekrijgen van het gesprek. Dat was niet het geval, de kinderen waren allebei op hun eigen kamer.
"Ik moet je iets vertellen," begon ik. Ik wist niet goed hoe ik het onder woorden moest brengen, en ik zocht naar de woorden die konden omschrijven wat zich de avond en nacht ervoor had afgespeeld.
"Ga er even goed voor zitten," ging ik weer verder, "want dit is iets wat je niet in de koude kleren zal gaan zitten."
"Wat is er aan de hand dan?" wilde zij weten.
De enige manier om het haar te vertellen was om het botweg gewoon eruit te gooien, besloot ik.
"De relatie is uit," zei ik, bevend als een rietje. "Natasha heeft er geen zin meer in."
Haar reactie was behoorlijk anders dan ik verwacht had.
"Nou, dat is dan fijn," zei zij kwaad. "Bedankt voor het verpesten van mijn carnaval!"
Ik kon mijn oren niet geloven. Zei zij zojuist echt dat ik *haar carnaval* had verpest?

“Huh?” reageerde ik, niet wetend hoe hierop te reageren.
“Ja, je hoort het goed! Ik ben net bezig met de voorbereidingen voor een leuke carnaval, en dan kom jij aanzetten met zo'n idioot verhaal!”
“Nou, sorry dat ik je carnaval verpest hoor,” reageerde ik gepikeerd. “Ik dacht, laat ik nou eens lekker mijn zus bellen en een leuke gebeurtenis goed verkloten!”
De tranen liepen mij over de wangen. In plaats van een luisterend oor had ik dus een egoïstische zus aan de telefoon, wiens enkele gedachte was dat ik *haar* carnaval had verpest. Degene van wie nog het meest had verwacht dat zij altijd voor mij klaar zou staan, dacht alleen aan haarzelf. Het bleef een tijdje stil. De seconden tikten weg, geen van beiden zeiden we iets. De tijd ging ineens tergend langzaam. Mijn zus was de eerste die de stilte verbrak.
“Wat is er gebeurd dan?” wilde ze weten.
“Nou, gewoon, Natasha heeft er geen zin meer in. Ik ben gedumpt.”
“En nu?” wilde zij weten.
“Ik weet het even niet meer,” antwoordde ik oprecht, “ik weet echt helemaal niet meer wat ik nu moet doen.”
“Wat dacht je ervan om er samen met haar over te praten?” reageerde zij weer.
“Dacht je dat ik dat niet allang heb geprobeerd? Zij wil niet meer; het is over.”
“Kom op zeg! Je kunt niet zomaar een relatie verbreken als je het even niet ziet zitten. Elke relatie kent zijn mindere momenten, daar moet je over praten en verder gaan. Je kunt niet bij elke hobbel gelijk alles laten vallen en er een punt achter zetten.”
“Dacht je dat ik dat niet weet? We hebben hier al vaker over gepraat, en iedere keer hebben we de draad weer opgepakt. Dit was de laatste keer; Ik kan haar niet meer tot rede brengen. Natasha wil echt niet meer.”
“Wat wil je dan dat ik doe? Ik kan van hieruit niets doen.”
“Ik weet het niet, ik wou het sowieso even van me af praten. En ik had gehoopt in jou een klankbord te vinden.”

“Mooi is dat. Eerst een vriendin van mij die met slecht nieuws belt, en nu jij.”
“Nou sorry, maar dat van je vriendin wist ik niet.”
“Oké, dat is zo. Maar wat wil je dat ik precies doe dan?”
“Ik heb geen flauw idee.”
“Als je maar niet denkt om je moeder hiermee lastig te vallen. Zij maakt zich al teveel zorgen zonder dit gezeik er nog eens bij te krijgen. Bovendien is het binnenkort carnaval en ik wil niet dat je dat voor haar verpest. Wacht dan op zijn minst een paar dagen en denk er goed over na wat je dan tegen haar zegt.”
Nou, dat was dan de hulp die ik van mijn zus kon verwachten. Ik moest maar tot na de carnaval wachten om ook maar iets tegen mijn moeder te vertellen.

Onwennig vertelde ik aan Natasha over de reactie van mijn zus. Ongerust keek ze mij aan.
“Is dat de reactie van je zus?” wilde zij vol ongeloof weten.
“Ja.”
“Nou, ik had van je zus wel een andere reactie verwacht.”
Daar had zij wel een punt. Normaal gesproken zou mijn zus niet zo bot reageren. We praatten nog een hele tijd over het telefoongesprek, totdat het langzaam tegen etenstijd liep. Zij ging naar beneden – ik had mijn zus in de studeerkamer gebeld en was daarna naar Natasha's kamer gegaan om erover met haar te praten – en begon met koken.

We aten regelmatig pasta, althans een Mexicaanse variant op de Italiaanse spaghetti, met ofwel tonijn, ofwel kalkoenworstjes van Zwan. Ik had haar verteld dat het product uit Nederland komt, maar aanvankelijk wou zij me niet geloven; zij dacht dat het van Zwitserse of anders Duitse makelij was. Totdat ik in het merk de plaatsnaam kon ontdekken en via internet aan haar liet zien waar die plaats ligt. Beetje bij beetje begon zij te geloven dat alles waarvan de Mexicanen dachten dat het uit de Verenigde Staten of Duitsland kwam, in werkelijkheid Nederlands was. C&A was volgens de doorsnee Mexicanen een Amerikaans bedrijf; niet dus

– Nederlands. Unilever hetzelfde verhaal: volgens de Mexicanen een Amerikaans bedrijf; wederom Nederlands. Ook uitzendbureaus waren er een aantal in Mexico, zoals Adecco en Manpower. Volgens Natasha waren die Amerikaans; weer mis. Bata Schoenen was volgens haar ofwel Duits, ofwel Amerikaans. Wederom moest ik haar teleurstellen, het is een Nederlands bedrijf. Shell moest dan wel een Amerikaans bedrijf zijn volgens haar. Maar ik noemde de volledige officiële naam – Royal Dutch Shell – wat haar vermoeden wederom ontkrachtte. Maar Bavaria bier moest dan toch in ieder geval Duits zijn. Ik vertelde haar dat, hoewel dat het Latijnse en Engelse woord voor Beieren was, wel degelijk een Nederlands merk is. Maar dat is nog lang niet zo lekker als Heineken. Ook dat is een Nederlands merk, vertelde ik haar.
"Jullie Nederlanders hebben dan nota bene de halve Mexicaanse economie in handen!" riep zij verwonderd uit.
Tja, soms kun je lelijk op je neus vallen als je zomaar iets aanneemt zonder het te controleren.

3.

Hoewel de relatie ten einde was, werd het contact met Natasha in die dagen juist hechter. Eindelijk kon ik me vrijuit bewegen zoals ik dat graag wou, zonder dat mijn voeten mij in de steek lieten. Ik probeerde te redden wat er te redden viel. Misschien was de relatie niet echt ten einde en was het moment dat zij stoïcijns de relatie verbrak slechts een laatste reddingspoging om het toch nog te proberen. Waar Natasha voorheen het liefst haar eigen dingen deed zonder mij erbij te betrekken, zocht zij ineens meer toenadering. Ook was zij een stuk aanhankelijker geworden. We spendeerden ineens heel wat meer tijd met elkaar. Als het niet beneden aan de tafel was, dan wel boven op een van de slaapkamers of in de studeerkamer. Ook de intimiteit was weer als vanouds; vaak lagen we in elkaars armen en keken we gezamenlijk een film op de laptop terwijl we knus onder de dekens lagen. Soms liep dat uit op meer intimiteit, wat voor ons beiden eigenlijk heel natuurlijk voelde. We waren eindelijk dichter naar elkaar toe gegroeid. Tegelijkertijd voelde ik me op die momenten tamelijk verward. Per slot van rekening had zij de relatie beëindigd. Daarom vroeg ik haar hoe het volgens haar verder moest.

“Je hebt me nu al twee keer in de steek gelaten,” zei zij dan. “Ik kan het niet aan om het weer te proberen en er dan achter komen dat het toch weer verkeerd gaat.”

“Wat bedoel je daarmee?” wilde ik weten. “Wanneer heb ik je dan in de steek gelaten?”

“De eerste keer dat je me in de steek liet, was in Brussel,” zei zij, “toen ik werd opgesloten als een eenvoudige crimineel.”

“Maar daar kon ik toch niets aan doen!” reageerde ik weer. “De regels in Europa zijn wat dat betreft heel duidelijk. Als je als niet-Europeaan geen visum hebt, kom je gewoon het land niet binnen. En aangezien jij tegen mij had gezegd dat je aan de Universiteit van Twente zou gaan studeren, was ik in de veronderstelling dat je een studentenvisum had. Je kunt mij daarom niet de schuld in de schoenen schuiven van die keer.”

“Toch heb je mij in de steek gelaten. Je had me beloofd dat je er alles aan zou doen om me daar vandaan te halen, en dat is je niet gelukt.”
“Ik weet wat ik gezegd heb. Maar als je niet aan de regels voldoet, word je als ongewenst vreemdeling betiteld. Daar kon ik verder ook niets aan doen. Als jij een schriftelijke bevestiging had gehad van die universiteit, dan was het waarschijnlijk anders afgelopen. Maar het enige dat je kon laten zien was een e-mail van de opleidingscoördinator dat je welkom was om te komen studeren. Dat was geen bevestiging van je studie.”
“Hoe dan ook,” reageerde zij weer, “je had beter je best moeten doen.”
“Schat, hoe kan ik nog beter mijn best doen dan wat ik al had gedaan? Ik kan de gegevens van het telefoonverkeer opvragen en het je laten zien wat ik allemaal heb geprobeerd om je daar vandaan te krijgen. Maar het had gewoon geen zin, want in Europa worden nu eenmaal strenge regels gehanteerd. Daar had ik je vooraf ook voor gewaarschuwd. Europa is geen Mexico. Als je daar illegaal een land in reist, wat reizen zonder visum in feite is, dan blijf je illegaal en wordt er niet gekeken naar rijkdom, status of afkomst. Omdat je tegen mij had verteld dat je in Nederland zou gaan studeren, ging ik er vanuit dat je een studentenvisum had, wat jou bepaalde rechten geeft in Europa. Dat had de universiteit voor jou moeten regelen. Maar je had alleen een e-mail gekregen waarin stond dat je welkom was op die universiteit; je had geen officieel document. Andersom, voordat ik naar Mexico kwam, vertelde je mij dat ik op toeristenvisum naar Mexico kon komen dat later kon worden omgezet tot een officiële verblijfsvergunning. Maar omdat we een hele tijd nauwelijks geld hadden, konden we die verblijfsvergunning niet betalen. Afgelopen december hadden we eindelijk genoeg geld en heb je voor mij alsnog dat visum betaald. Dat was een tijdelijk visum, voor de duur van drie maanden dat daarna met drie maanden verlengd zou moeten worden; het derde visum is pas een permanente vergunning. Nu is het begin maart en moet het dus verlengd worden; over drie maanden krijg ik pas een